

независимъ, такъвъ, обаче, както се види, не ще да има въ България, а пъкъ едва ли може да се търси въ нѣкоя отъ съседнитѣ ней страни. За това, кога му дойде врѣмето, трѣба да се търси за тая цѣль нѣкой добъръ християнинъ отъ западна Европа. Бждете въ всѣки случай спокойни. Нека по-напрѣдъ се създаде България, и тя ще се създаде, както се надѣемъ, и тогава ще видимъ, кой ще ѝ бжде управитель“. Съ тия думи аудиенцията се свърши, но на пущане канцлерътъ ни каза, че ние ще се видимъ съ него още веднажъ, а може би и два пѣти. При това той ни каза, че ще ни обади, има ли императорътъ врѣме да ни приеме и кога. Той щѣлъ да узнае за това въ единъ два часа.

Излишно е, ми се струва, да забѣлѣжа тукъ, съ какви чувства, съ какво душевно настроение и съ какви надежди излѣзохме ние изъ кабинета на стария, но живостния, духовития, веселия, шеговития, при това сериозния руски канцлеръ. Той бѣ облѣченъ съ една дълга и широка редингота и държеше постоянно въ едната си ръка перо, въ другата бѣла книжка. Той е отъ ония лица, които, като физиономия, ни оставиха неизгладимо впечатление.

Сѣщия день вечерта ние получихме въ хотела си едно писъмце отъ г. Гирсъ, съ което ни съобщаваше, че Негово Величество Императорътъ ще благоволи да ни приеме въ сѣботата часа на 1 слѣдъ пладне въ зимния дворецъ. Тази новина ни прѣизпълни съ радостъ и съживи още по-много нашитѣ надежди за прѣдстоящото освобождение на България.